

er sig selv, men i modsætning til egoisten aldrig sig selv nok. Individualisten er sig sit ansvar over for fællesskabet bevidst og udfolder sig i respekt for, at det er i fællesskabet med andre, vi gror og vokser og får sat såvel frihed som tryk-
hed i relief.

Det folkelige fællesskab betyder med andre ord noget for os. Vi ønsker at binde tråde fra fortiden til nutiden med håb om at finde pejling på fremtiden. Vi ved, at nuets beslutninger formes på grundlag af erfaringen fra i går og med drømmen for i morgen som vision.

Derfor er det, at vi vil værne om og formidle vor fælles historie og kulturarv. Derfor er det, at vi er parate til at satse på investeringer i fremtiden, og derfor er det, at vi Konservative igen mere end 20 år har krævet kursændring i folkeskolepolitikken.

I folkeskoleforhandlingerne insisterede vi på en reform, der er båret af visionen om en fælles folkeskole, der både bringer faglighed og viden om vores fælles folkelige værdier videre til den opvoksende generation, og det uanset hvor i landet man bor. Det er lykkedes.

En universitets- og gymnasierreform er det også blevet til. Vi har visionære ambitioner om et uddannelsessystem, der kan måle sig med de bedste og ikke bare de dyreste. Vi er parate til forandringer og også til bevillinger. Det sker bl.a. i form af en offensiv forskningspolitik, som tager Barcelonamålsætningen om 3 pct. til forskningen i 2010 alvorligt, selv om det er en kolossal opgave.

Mens nogle hævder, at enhver er sin egen lykkes smed, ved vi Konservative godt, at det højst er en halv sandhed. Vi ved godt, at tilværelsen ikke altid former sig efter fortjeneste, og her er det, at fællesskabet skal træde til.

Derfor er det, at vi Konservative har en vision om et sundhedsvæsen, som kan behandle syge på højt internationalt niveau og ikke bare parkerer dem på en venteliste. Vi glæder os over, at der rent faktisk er sket noget mærkbart med ventelisterne siden valget. Særlig de kirurgiske områder har fået et løft, men det er vigtigt, at vi politisk er opmærksomme på, at det medicinske område, ligesom efterbehandling og genoptræning ikke bliver stedbørn.

Vi har fra konservativ side igen og igen peget på behovet for at få en ny organisering af sygehusdriften herhjemme. Der er virkelig mange skønne spildte kræfter, som alene skyldes dårlig planlægning, politisk kassetænkning, tunge, forældede og stive strukturer og arbejdsgange. Alt

sammen forhold, som hverken patienter eller personale kan være tjent med. Jo, der er så sandelig behov for en helt ny struktur, og så – vel at mærke i den rækkefølge – er der også behov for flere ressourcer til området.

Som konservativ sætter man, som jeg tidligere har været inde på det, en ære i at kunne klare sig selv. Vi tror på, at individualismens dynamik er fællesskabets styrke, når vel at mærke denne udfoldes i gensidig respekt.

Derfor er det, at vi bekender os til en statsmagt, der er stærk nok til at rejse den svage, men for svag til at knække den stærke, som hr. Per Stig Møller har udtrykt det.

Derfor er det, at vi betragter skatteopkrævning som et helt nødvendigt forhold, som i udgangspunktet ikke er et onde. Skattesystemet skal opfattes som værende rimeligt, og det skal fremme virkelyst, initiativ, investering og opsparring.

Et eller andet sted føles det måske ikke helt rimeligt, at man skal aflevere mere end halvdelen af det, man har slidt for at tjene. Jeg tror faktisk, at der er en psykologisk grænse der. Det skal i hvert fald kunne betale sig at arbejde. Det skal folk opleve i hverdagen. Alt andet sætter negative cirkler i gang til ulempe for fællesskabet, til ulempe for den enkelte.

Det er lige præcis, hvad vi har set med den gamle regerings skattepolitik. Flere og flere trak frihed frem for mere i lønningsposen. Flere og flere virksomheder klagede over, at de risikerede at måtte sige nej til nye ordrer, fordi motivationen til overarbejde var alt for ringe.

Vi har oplevet, hvordan fagbevægelsen har prioriteret en sjette ferieuge frem for mere i løn. Det er en helt gal udvikling i et samfund, hvor der er bred enighed mellem opposition og regering om, at der frem mod 2010 skal sikres en stigning i arbejdsudbuddet svarende til 85.000 fuldtidsstillinger.

Kl. 14.50

Selv om vi lige nu oplever en mindre stigning i ledigheden, og selv om én arbejdsløs er en for mange, forventer både vismænd, Nationalbank og regering, at det er meget kortvarigt og midlertidigt, hvorfor der fortsat er brug for at udvide arbejdsudbuddet på det mellemlange sigt. Det må simpelt hen til, hvis og når vi ønsker at bevare og udvikle vores velfærd i en situation, hvor befolkningens alderssammensætning ændrer sig markant.

Det kan kun lade sig gøre, hvis flere af os, der i dag er på arbejdsmarkedet, kan motiveres til at